

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Mariana Kokeše, Ph.D., a JUDr. Faisala Husseiniho, Ph.D., ve věci

žalobce: **Chanar, s.r.o.**, IČO 27688828
sídlem Polní 77/2, 664 48 Moravany
zastoupený advokátem Mgr. Ing. Jiřím Horou
sídlem Moravské nám. 15, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 7. 2018, č. j. 31177/18/5100-41458-712609,

takto:

- I. Rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 18. 7. 2018, č. j. 31177/18/5100-41458-712609, **se ruší** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku ve výši 11 228 Kč k rukám jeho advokáta Mgr. Ing. Jiřího Hory, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a průběh správního řízení

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví citovaného rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil zajišťovací příkaz Finančního úřadu pro Zlínský kraj (dále též „správní orgán prvního stupně“ či „správce daně“) ze dne 11. 5. 2018, č. j. 2423478/18/3005-80541-711454, kterým správce daně podle § 167 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“) ve spojení s § 103 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen

„zákon o DPH“) uložil žalobci, aby zajistil úhradu daně z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) za zdaňovací období od 1. 7. 2017 od 30. 9 2017, která dosud nebyla stanovena, a to složením jistoty na depozitní účet finančního úřadu v celkové výši 854 067 Kč.

2. Správce daně tak učinil z důvodu, že u něj vyvstaly obavy, že daň, která dosud nebyla žalobci stanovena, žalobce nebude schopen v době jejího vyměření uhradit. Tvrzení o předpokladu budoucího stanovení daně v zajišťovacím příkazu správce daně založil na skutečnosti, že žalobce je pravděpodobně účastníkem daňového podvodu na DPH, neboť se účastnil obchodů se zbožím (bytovým textilem) s dodavateli REMAS GROUP s.r.o., VOLOS GROUP s.r.o. a KAPUNA s.r.o., které vykazují dle názoru správce daně znaky daňového podvodu.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

2. Ve včas podané žalobě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), splňující též ostatní podmínky řízení (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.), žalobce navrhl krajskému soudu, aby rozhodnutí žalovaného zrušil.
3. Žalobce v první řadě namítá, že považuje za nepřijatelné, aby byl spojován s aktivní účastí na daňovém podvodu, když domnělá účast žalobce na daňovém podvodu je spojena pouze se skutečností, že žalobce od předmětných dodavatelů nakoupil zboží. Dle názoru žalobce (podpořeného závěry z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2018, č. j. 5 Afs 60/2017-60, rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na www.nssoud.cz) nelze paušálně na každého, kdo figuruje v rámci podvodného řetězce, nahlížet paušálně jako na účastníka daňového podvodu. Je třeba také poukázat na skutečnost, že žalobce se svými dodavateli s výjimkou několika uzavřených obchodů nemá nic společného. Žalobce tvrdí, že jemu, jako subjektu řádně si plnícímu své daňové povinnosti, nelze uložit povinnost na hraně rizika likvidace pouze s poukazem uzavření obchodu se společnostmi, které si své daňové povinnosti řádně neplní.
4. Žalobce dále uvádí, že z hlediska ověřování obchodních partnerů učinil maximum k tomu, aby předešel potencionální účasti na daňovém podvodu, když si tyto ověřil v evidenci nespolehlivých plátců, přičemž ke dni uskutečnění obchodů s výše uvedenými dodavateli ani jeden z nich jako nespolehlivý plátců veden nebyl. Není pak v možnostech běžného podnikatele, aby si u každého z mnoha svých dodavatelů prováděl rešerši, jejímž úkolem by bylo hodnotit spolehlivost či nespolehlivost obchodního partnera. Úkolem prověřování podezřelých subjektů je dle žalobce nadán správce daně, nikoliv žalobce. Žalobce se také ohrazuje proti způsobu provádění úkonů v daňovém řízení, zejména k místnímu šetření, učiněnému v místě sídla žalobce, neboť v rámci tohoto místního šetření správce daně s žalobcem nespolutracoval, a z důvodu absence žalobce v době provádění místního šetření tak například správci daně nemohlo být vysvětleno, že zboží žalobce neskladuje v místě sídla, nýbrž v pronajatém skladu. Konečně žalobce uzavírá, že správce daně nesplnil svou zákonnou povinnost řádně specifikovat a odůvodnit obavy, na základě kterých zajišťovací příkaz vydal, čímž zatížil zajišťovací příkaz vadou nezákonnosti.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

5. Ve vyjádření k žalobě žalovaný k námitkám žalobce toliko rekapituluje své závěry, učiněné v napadeném rozhodnutí. Nad rámec této rekapitulace pak žalovaný pouze uvádí, že judikatura, na kterou odkazuje žalobce, není na nyní projednávanou věc aplikovatelná,

neboť v ní Nejvyšší správní soud rozhodoval o zákonnosti doměření daně, nikoliv pouze jejího zajištění.

IV. Posouzení věci soudem

6. Krajský soud, za splnění podmínek dle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (správce daně), včetně řízení předcházející jejich vydání, a dospěl k závěru, že žaloba **je důvodná** (§ 78 odst. 1 s. ř. s.).
7. Podstatu nyní projednávané věci tvoří polemika žalobce se závěry žalovaného (i správce daně) o naplnění podmínek pro vydání zajišťovacího příkazu na DPH ve výši 854 067 Kč vůči žalobci, a to z důvodu jeho pravděpodobné účasti na daňovém podvodu.
8. Podle § 167 odst. 1 daňového řádu „[i]e-li odůvodněná obava, že daň, u které dosud neuplynul den splatnosti, nebo daň, která nebyla dosud stanovená, bude v době její vymahatelnosti nedobytná, nebo že v této době bude vybrání daně spojeno se značnými obtížemi, může správce daně vydat zajišťovací příkaz“.
9. Krajský soud předesílá, že zajišťovací příkaz má ze své podstaty funkci dočasnou a zajišťovací, byť se jedná o rozhodnutí přezkoumatelné ve správním soudnictví, a to zejména s ohledem na míru dotčení práv daňového subjektu, kterou může zajišťovací příkaz představovat (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2009, č. j. 9 Afs 13/2008-90). Povaha tohoto typu rozhodnutí a zejména okolnost, v jaké fázi postupu správce daně ve smyslu daňového řádu dochází k jeho vydání, se pak nutně odráží v odůvodnění zajišťovacího příkazu a ve skutkových důvodech, o které se opírá. Legislativce stanovením podmínek, za nichž lze zajišťovací příkaz vydat, reflektoval nutnost proporcionality zásahu do práva daňových subjektů na pokojné užívání majetku (čl. 11 Listiny základních práv a svobod); jinými slovy intenzita okamžitého zásahu do základního práva užívat majetek je přiměřená intenzitě a aktuálnímu ohrožení veřejného zájmu, které vyvěrá ze specifických okolností týkajících se ekonomické činnosti daňového subjektu.
10. Podmínkou přistoupení k zajištění daně jsou důvodné obavy správce daně, vyplývající z ekonomických poměrů a fungování daňového subjektu, že úhrada daně bude v budoucnu buď zcela, nebo částečně nedobytná, anebo výběr daně bude spojen se značnými obtížemi. Naplnění důvodné obavy je třeba zkoumat individuálně ve vztahu ke konkrétním okolnostem případu. Existence odůvodněné obavy musí být založena na konkrétních poměrech daňového subjektu, které musí být vztaheny k výši dosud nesplatné nebo nestanovené daně. „[Z]ajišťovací příkaz lze vydat i v případech, kdy ucelený a logický okruh indicií nižší intenzity svědčí o nedobré ekonomické situaci daňového subjektu, která ve vztahu k výši dosud nesplatné či nestanovené daně vyvolá obavu o schopnosti daňového subjektu daň v době její vymahatelnosti uhradit. Tento okruh indicií a závěry o ekonomické situaci daňového subjektu musí být přesvědčivě popsány v zajišťovacím příkazu.“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2014, č. j. 1 As 27/2014-31).
11. Výkladem § 167 odst. 1 daňového řádu se Nejvyšší správní soud dále zabýval v rozsudku ze dne 11. 6. 2015, č. j. 10 Afs 18/2015-48, v němž dal obecně za pravdu žalovanému, že „při vydávání zajišťovacího příkazu nebude namístě obsírně prokazovat otázky, které z povahy věci souvisí se stanovením samotné daně, nikoliv s otázkou existence odůvodněné obavy ve smyslu shora cit. § 167 odst. 1 daňového řádu. Jinak by vskutku správce daně stanovoval daň dvakrát:

jednou v zajišťovacím řízení, jednou v samotném řízení vyměřovacím. Proto například pro vydání zajišťovacího příkazu bude významná samotná účast daňového subjektu v podvodném řetězci, účast, která potenciálně (dle dalších zjištění ve vyměřovacím řízení, včetně otázky dobré víry daňového subjektu) může založit budoucí doměření DPH. Naopak bezvýznamné pro toto stadium daňového řízení budou otázky, zda snad daňový subjekt byl v dobré víře, že se účastní plnění daňovým podvodem nezatíženého. [...] Při výkladu a aplikaci § 167 odst. 1 daňového řádu musí správce daně, resp. žalovaný v řízení o odvolání, předložit přesvědčivé odůvodnění důvodů zajištění finančních prostředků daňového subjektu. Je evidentní, že v nynější věci snesl správce daně a po něm i žalovaný velmi obsáhlé odůvodnění nezbytnosti vydání zajišťovacích příkazů.“ V následující pasáži odůvodnění se Nejvyšší správní soud obsírně zabýval tím, proč shledal důvody pro vydání zajišťovacího příkazu v případě konkrétního subjektu, který byl v rámci obchodu se zlatými slitky zapojen do podvodného řetězce na DPH, tj. mimo jiné proč pokládá za důvodnou úvahu správních orgánů, že DPH bude stěžovatelce doměřena. V rozsudku ze dne 25. 8. 2015, č. j. 6 Afs 108/2015-35, k tomu Nejvyšší správní soud doplnil: „Pojistkou proti hrozcí svévoli správce daně související s bezdůvodným zadržováním finančních prostředků daňových subjektů, na kterou upozorňovala stěžovatelka, je přitom výše zmíněná podmínka existence odůvodněných obav, které musí správce daně ve smyslu citované judikatury správních soudů řádně specifikovat a odůvodnit. Dané úvahy jsou přitom soudně přezkoumatelné.“

12. Tento závěr byl následně precizován v rozsudku ze dne 7. 1. 2016, č. j. 4 Afs 22/2015-104, v němž Nejvyšší správní soud uvedl, že „[p]ředpokladem pro vydání zajišťovacího příkazu na daň dosud nestanovenou podle § 167 odst. 1 zákona č. 280/2009, daňového řádu, je odůvodněná obava, tj. přiměřená pravděpodobnost, (i) že daň bude v budoucnu stanovena a zároveň (ii) že v době její vymahatelnosti bude nedobytná nebo bude její vybrání spojeno se značnými potížemi. Důvody vztahující se k oběma prvkům musí být uvedeny v odůvodnění zajišťovacího příkazu a podléhají soudnímu přezkumu. Jsou-li důvody nasvědčující pravděpodobnosti, že daň bude stanovena, „slabší“, lze zajišťovací příkaz přesto vydat, jsou-li zjištěny „silné“ důvody nasvědčující pravděpodobnosti budoucí nedobytnosti daně (např. daňový subjekt se zbavuje majetku, ukončuje podnikatelskou činnost apod.).“
13. Citované judikurní závěry Nejvyššího správního soudu k § 167 odst. 1 daňového řádu lze shrnout tak, že nelze požadovat po správci daně, aby v rámci zajišťovacího příkazu, resp. rozhodnutí o zamítnutí odvolání, postavil najisto a detailně prokazoval veškeré skutečnosti relevantní pro stanovení daně, neboť pro takový postup je místo až v řízení o stanovení (doměření) daně. Na druhou stranu nelze od otázky existence dosud nestanovené daňové povinnosti zcela odhlédnout. Správce daně je povinen důvody, pro které je budoucí stanovení daně přiměřeně pravděpodobné, přezkoumatelným způsobem uvést v odůvodnění zajišťovacího příkazu a v odůvodnění rozhodnutí o odvolání řádně vypořádat námitky, kterými daňový subjekt tuto dosud nestanovenou daňovou povinnost vyvrací. Odůvodněnou obavu ve smyslu § 167 odst. 1 daňového řádu tak nelze vztahovat pouze k budoucí vymahatelnosti daně, ale k celé dispozici tohoto ustanovení, tj. právě i k otázce daňové povinnosti, jež dosud není splatná, popř. bude teprve v budoucnu stanovena. Jedná se tedy také o otázku přiměřené pravděpodobnosti budoucího stanovení daně. Odůvodnění rozhodnutí správce daně, resp. jeho úvahy v tomto směru pak podléhají plnému soudnímu přezkumu.
14. Pokud by tomu tak nebylo a soud by přezkoumával pouze odůvodněnou obavu ve vztahu k budoucí vymahatelnosti dosud nestanovené daně, rozhodovací činnost správních orgánů

a jejich uvážení ohledně naplnění podmínek pro vydání zajišťovacího příkazu dle § 167 odst. 1 daňového řádu by se ocitlo zcela mimo soudní kontrolu, což s ohledem na skutečnost, že zajišťovací příkaz představuje nástroj omezující výkon vlastnického práva ústavně zaručeného v čl. 11 Listiny základních práv a svobod, nelze považovat za přípustné, jelikož by v takovém případě dotčený jednotlivec postrádal jednu z efektivních garancí a záruk ochrany svých základních práv proti případnému zneužití pravomoci (svévoli) ze strany veřejné moci. Postačovalo by totiž pouze stanovit dostatečně vysokou částku dosud nestanovené daně přesahující majetek daňového subjektu, a tím by byla vždy založena odůvodněná obava ohledně budoucí vymahatelnosti takto vysoké částky daně.

15. Prizmatem výše uvedeného proto krajský soud přistoupil k hodnocení způsobu, jakým správce daně odůvodnil pravděpodobnost budoucího stanovení daně, konkrétně tedy, jak správce daně zdůvodnil účast žalobce na řetězci obchodů, jehož účelem je podvodně vylákat odpočet na DPH, aniž by však přitom přihlížel k argumentům, vztahujícím se k vědomosti žalobce o účasti v takovém řetězci či jeho dobré víry, neboť tyto otázky nejsou pro řízení o zajištění daně relevantní.
16. Problematikou podvodného jednání ve spojitosti s daňovými subjekty uplatňovanými nároky na odpočet DPH se ve své judikatuře mnohokrát zabýval Nejvyšší správní soud (s inspirací v judikatuře Soudního dvora EU týkající se zneužití práva či karuselových podvodů na DPH - viz např. rozsudky ve věci *Optigen*; ve věci *Mahagében* nebo ve spojených věcech *Axel Kittel proti Belgickému státu a Belgický stát proti Recolta Recycling SPRL*, C-439/04 a C-440/04). Cílem tzv. karuselového podvodu zpravidla není reálná ekonomická činnost, ale neuhrazení DPH na výstupu plátcem typu „missing trader“ (plátce, který daň na výstupu z titulu dodání zboží dalšímu plátcovi ve stejném státě nepřiznává v podaném daňovém přiznání k DPH, nebo jí přiznává, ale neplatí, popř. vůbec nepodává a stává se pro správce daně nekontaktní) a následované inkasem nadměrného odpočtu plátcem typu „broker“ (plátce, kterému vzniká nadměrný odpočet z titulu uplatněného odpočtu z přijatého zdanitelného plnění v daném členském státě a osvobozeného od plnění při dodání zboží do EU). Dalším subjektem, který je do řetězce zpravidla zařazován, je „buffer“, jehož úkolem v řetězci je navenek působit jako běžný obchodník a vytvořit tak zdání legality plnění zasaženého daňovým podvodem, tedy zastříti vazby mezi jednotlivými články řetězce (zejména mezi *missing traderem* a ostatními články řetězce), a znesnadnit či znemožnit tak odhalení daňového podvodu. „*Pojmem ...podvod na DPH...se v souladu s touto judikaturou označují situace, v nichž jeden z účastníků neodvede státní pokladně vybranou daň a další si ji odečte, a to za účelem získání zvýhodnění, které je v rozporu s účelem šesté směrnice, neboť uskutečněné operace neodpovídají běžným obchodním podmínkám. Za takové situace je pak z hlediska posouzení nároku na odpočet daně rozhodné posouzení všech objektivních okolností vykázané transakce, včetně právní, obchodní a osobní vazby mezi zúčastněnými subjekty.*“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2010, č. j. 9 Afs 94/2009-156).
17. Ve světle této judikatury pak krajský soud shledal, že námitka nedostatečného odůvodnění napadeného zajišťovacího příkazu je důvodná. Ze správního spisu vyplývá, že správce daně na základě přiznání k DPH žalobce zjistil, že žalobce zakoupil v předmětném daňovém období zboží mj. u tří společností, a sice REMAS GROUP s.r.o., VOLOS GROUP s.r.o. a KAPUNA s.r.o., konkrétně se jednalo o bytový textil, zejména postelová povlečení či prostěradla. Správce daně následně na základě vlastní vyšetřovací činnosti zjistil, že všichni tito dodavatelé žalobce měli v době vedení daňového řízení nedoplatky na DPH,

společnostem VOLOS GROUP s.r.o. a KAPUNA s.r.o. byl navíc udělen v říjnu 2017 status nespolehlivého plátce. Dále správce daně zjistil, že u všech tří společností figuruje jako statutární orgán cizinec, konkrétně cizinec ukrajinské národnosti, všechny tyto společnosti mají v živnostenském rejstříku zapsán široký okruh předmětu činnosti. U všech tří dodavatelů žalobce dospěl správce daně k závěru, že mají virtuální sídlo, z živnostenského rejstříku správce daně zjistil, že REMAS GROUP s.r.o. a VOLOS GROUP s.r.o. měly uvedenou provozovnu na stejné adrese Tiskařská 673/10a, 108 00 Praha 10, přičemž se jedná o průmyslovou oblast, a z webové aplikace EET zjistil, že všichni tři výše uvedení dodavatelé žalobce měli uvedenou provozovnu shodně také na adrese Libušská 319, 142 00 Praha 4, přičemž se jedná o tržnici SAPA. Dále bylo správcem daně zjištěno, že až na výjimky prováděl žalobce svým dodavatelům platby v hotovosti. Konečně správce daně zjistil, že společnosti REMAS GROUP s.r.o. a VOLOS GROUP s.r.o. taktéž odebíraly zboží od společnosti KAPUNA s.r.o. Na základě těchto skutečností pak správce daně dovedl, že společnost KAPUNA s.r.o. musela být missing trader, tedy společností, která neodvedla DPH, společnosti REMAS GROUP s.r.o. a VOLOS GROUP s.r.o. vystupovaly v předmětném řetězci jako buffer, a žalobce tedy musel v daném řetězci vystupovat jako broker, pročež mu nepřísluší nárok na odpočet DPH.

18. Krajský soud však v zajišťovacím příkazu postrádá jakýkoliv popis okolností, za nichž měl daňový podvod v daném řetězci nastat. Správce daně přistoupil pouze k výčtu pro něj podezřelých okolností, k nimž přiřadil jednotlivé subjekty v daných pozicích missing tradera, buffera a brokera, s prostým konstatováním, že se jedná o daňový podvod. Takový způsob odůvodnění však krajský soud v žádném případě nemůže považovat za dostatečný. Správce daně byl totiž v rámci zajišťovacího příkazu povinen alespoň přesvědčivě zdůvodnit okolnosti, v nichž měl daňový podvod reálně spočívat, což však dle krajského soudu neučinil. V první řadě je potřeba uvést, že pouhá existence neuhrazené daně sama o sobě nezakládá existenci daňového podvodu. Tento názor byl vyjádřen i v žalobcem citovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Afs 60/2017-60, v němž Nejvyšší správní soud konstatoval, že „z uvedeného je zjevné toliko to, že jmenovaná společnost neodvedla za výše uvedená období daň. Nicméně to samo o sobě nevypovídá o tom, že se jedná o daňový podvod, ale ani o tom, že existuje jakákoli spojitost mezi touto společností a stěžovatelem a o tom, že stěžovatel měl a mohl vědět, že byl zapojen do obchodního řetězce zatíženého (na samém jeho počátku) podvodem na DPH. Je povinností správce daně specifikovat, v jakých skutkových okolnostech daňový podvod spočíval (to ostatně tvrdí i samotný žalovaný). Samotné neodvedení daně, které žalovaný vzal za podvodné jednání, podvodem ve smyslu judikatury SDEU není. Nelze pomíjet ani to, že v rámci daňového řízení existují legitimní nástroje, které správce daně může, resp. musí využít k zabezpečení splnění dlužné daňové povinnosti především ve vztahu ke skutečnému daňovému dlužníkovi.“ Krajský soud přitom nesouhlasí s námitkou žalovaného, že tento rozsudek není relevantní pro nyní projednávanou věc, neboť v citovaném rozsudku se hovoří mj. o povinnosti specifikovat, v jakých skutkových okolnostech daňový podvod spočíval. Není přitom rozhodné, zda se takový závěr aplikuje v řízení o zákonnosti doměření daně či v řízení o zákonnosti jejího zajištění, neboť tato povinnost správce daně, jak již bylo výše dovozeno z judikatury Nejvyššího správního soudu, je stejná pro oba dva typy řízení.
19. K ostatním, správcem daně předestřeným, skutečnostem, na základě kterých založil pravděpodobnou účast žalobce na daňovém podvodu, pak krajský soud uvádí, že tyto skutečnosti taktéž nepředstavují v žádném případě popis skutkových okolností, v nichž by mohl spočívat daňový podvod. Zejména skutečnost, že se provozovny jednotlivých

dodavatelů žalobce nachází na stejných adresách, když na těchto adresách se nachází průmyslové budovy či dokonce tržnice, nejsou nějak podezřelou okolností, neboť je zjevné, že na takových adresách se bude sdružovat větší množství subjektů podobného podnikatelského zaměření. Stejně tak skutečnost, že tyto společnosti mají ve funkci statutárního orgánu dosazenou osobu cizí národnosti nelze přičítat na vrub potencionální účasti žalobce na daňovém podvodu. Dále je dle krajského soudu zjevné, že obchodoval-li žalobce se svými dodavateli prostřednictvím plateb v hotovosti na tržnici v rámci stánkového prodeje, není tato skutečnost nijak podezřelou, obzvláště, je-li tento obchod řádně zachycen na faktuře a na pokladním dokladu. Naopak správce daně zcela rezignoval na popis jakýchkoliv souvislostí mezi žalobcem a jeho dodavateli (vyjma skutečnosti, že spolu s nimi žalobce vstupoval do obchodních jednání), na základě kterých by bylo možno vytvořit si byť jen hypotetickou představu o tom, že by obchod mezi žalobcem a jeho dodavateli mohl představovat jednání, jehož cílem a smyslem by bylo podvodně vylákat odpočet na DPH.

20. Jak již krajský soud uvedl výše, takový způsob odůvodnění zajišťovacího příkazu je, i s ohledem na závažnost zásahu do základního práva žalobce na vlastnictví, zcela nepřijatelným, neboť by jeho tolerance v konečném důsledku otevírala prostor pro libovůli orgánů veřejné moci při užívání institutu zajištění daně. Žalovaný tak pochybil, pokud na základě takto zjištěného skutkového stavu v žalobou napadeném rozhodnutí aproboval zákonnost a věcnou správnost zajišťovacího příkazu správce daně. S ohledem na tuto skutečnost pak krajský soud nepřistoupil k hodnocení obavy o schopnost žalobce uhradit v budoucnu stanovenou daň, neboť je zjevné, že na základě správcem daně doposud zjištěného skutkového stavu nelze vyvodit ani hypotetickou obavu toho, že by daň žalobci v budoucnu mohla být stanovena.

V. Závěr a náklady řízení

21. Krajský soud proto s ohledem na výše uvedené rozhodnutí žalovaného zrušil, protože skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve spisovém materiálu [§ 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.], a současně věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem soudu [§ 78 odst. 5 s. ř. s.] a bude tedy na něm, aby zajistil nápravu shora vytčených vad.
22. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
23. Žalobce dosáhl v řízení o žalobě plného úspěchu, a proto má právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému. Odměna zástupce (advokáta) žalobce a náhrada hotových výdajů byla stanovena podle § 35 odst. 2 s. ř. s. a vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. V daném případě se jednalo o dva úkony právní služby (příprava a převzetí zastoupení, žaloba) ve výši $2 \times 3 \times 100$ Kč a dva režijní paušály ve výši 2×300 Kč, tedy celkem 6 800 Kč. Protože zástupce žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení ve smyslu § 57 odst. 2 s. ř. s. o částku 1 428 Kč odpovídající dani (21 %), kterou je povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést. Žalobci dále přísluší náhrada za zaplacený soudní poplatek za žalobu proti rozhodnutí správního orgánu ve výši 3 000 Kč.

24. Celkem tedy byla žalobci vůči žalovanému přiznána náhrada nákladů ve výši 11 228 Kč. K jejímu zaplacení soud určil přiměřenou lhůtu.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 31. března 2020

JUDr. Zuzana Bystřická v.r.
předsedkyně senátu